

φρενών και διάταξε ν' ανοίξουν τόν τάφο του νεκρού και νά τόν ξανακλείσουν... αφού βίξουν σ' αυτόν ζωντανό και τόν ιερέα που τόμψε νά παραθή τις διαταγές του!

"Αν ό Ίβάν ό Τρομερός έμεινε άθάνατος στην ιστορία για τά κατορθώματα που διέπραξε, κι' ό Πέτρος ό Μέγας, δέν πήγαινε πίσω. Ό Τσάρος αυτός καταδίκασε σέ θάνατο τούς ιερέλους του με όση εύκολία ανάθουσε έμεις ένα τσιγάρο.

Κατά τη μακρά διάρκεια της βασιλείας του, οι δρόμοι της Πετροπούλεως και της Μόσχας ήταν γεμάτοι από άγγέλους, ιερωμένους και δογανα βασανιστηρίων, με ανθρώπινα μέλη καρφωμένα επάνω τους.

Μοναδική στην ιστορία του κόσμου θά μείνη ή τιμωρία που έπέβαλε ό Πέτρος ό Μέγας, στά 1701, στον Γεωργίου Ταλιτζόκι, τόν ιδιαίτερο τυπογράφο της Αύλης του.

Ό τυπογράφος αυτός παρεστράφηκε από τούς ιερείς —που μισούσαν τόν Πέτρο, έπειδή θεωρούσανε τις μεταρρυθμίσεις του άπυ-χριστιανικές και βλαβερές για τη Ρωσία— και τύπωσε ένα φυλλάδιο, στο όποιο έβριζε τόν αυτοκράτορα, προτρέποντας συγχρόνως τόν λαό νά επαναστατήση εναντίον του και νά τόν εκθρονίση. «Πρέπει νά έξολοθρευόσουμε αυτόν τόν άντρί-χριστο, —έλεγε μεταξύ άλλων στο φυλλάδιό του— τό τέρας αυτό, που πολεμάει τήν πίστι στο Χριστό!».

Τό φυλλάδιο αυτό έπεσε στα χέρια του Τσάρου. Μαντεύετε τώρα τόν θυμό του Πέτρου. Διάταξε άμέσως νά συλλάβουν τόν τυπογράφο και νά τόν οδηγήσουν μπροστά του. Έκείνος όμως πρόλαβε νά φύγη για τη Ζουρίχη. Μά ό Τσάρος κατόρθωσε, ύστερα από πολλές περιπέτειες, νά τόν ανακαλύψη και νά βάλη ανθρώπους του νά τόν πιάσουν και νά τόν μεταφέρουν στη Μόσχα. Κι' αφού τόν ύπέβαλε σέ διάφορα «προκαταρκτικά» μαρτύρια, διάταξε τέλος νά τόν ανέδασουν σ' ένα ιερώσιμα, που στήθηκε στη μεγάλη πλατεία της Αγοράς, και ν' ανάψουν γύρω του εύφλεκτες ύλες. Σέ λίγη ώρα, τό σώμα του τυπογράφου άρχισε νά λιώνη σαν κερι και νά στάξη σέ σταγόνες πάνω στα σανίδια του ιερωώματος. Είχε μεταβληθεί ολόκληρο σ' έναν δυσώδη ποτό, χωρίς νά μείνη άκέρηο ούτε τό παραμικρό κοκκαλάκι του!...

ΚΩΣΤΑ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Άπόψε σέ φαντάζομαι λευκότερη άπ' τά χρόνια μέσ' στο σκοτάδι τό πλχτό. Σάν κάποια άγνή Θεότη στο μαύρο φόντο της νυχτιάς λαμπροκόπη. Μ' άχτίνα, μοιάσεις, που ό Φόβος φευγοντας ληρομένης στα σκότη.

Ναι, σέ θεωρώ. Άπ' τόν ουρανό ξεφεύγουμε τ' άστέρια. και σάν πετράδια άπύρητα στολίζουν τά μαλλιά σου. Ό Γαλαξίας άσπρο φως στα μάγουλα, στα χέρια σου χύνει: μέσ' στο γάλα του βουτά τήν όμορφιά σου.

Νά, και τά μαύρα μάτια σου. Τά βλέπω: σιγαλογούν ενέι ψηλά στη σκοτεινιά, μεγάλα, ύγρά, θλιμμένα. Σάν δυο ποτάμια φωτερά τά βλέμματά μας σμίχουν: έσύ κιντάρς έμειναν κι' έγώ κιντάρω έσένα.

Άπό τό στόμα σου φωνή δέν βγαίνει, μά μου κραιπνεί. Τα δακρυόμενα μάτια σου: —«Τραγουδιστή, που λένε, μην τραγουδάς κι' έινε κοντά ή μέρα που πεθαίνεις...» Αλλά μου λέν τά μάτια σου, τά μάτια σου, που κλάινε.

...ΜΑ Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Θά κοιμηθώ μά δίχως νά ξυπνήσω. Έίνο στείρο άπ' όνειρατα. Όπως σόνει το κάθε τι που άνάτηρξε, θά σβύσω χωρίς άχάρι από τό έινε μου νά μείνη.

Κάτι θά μείνη από τό έινε μου. Θ' άφήσω άτέναντι μία άγάπη όπως άρίνει στο διάβα της, στα δηματά της πίσω τό αιδέριο του κορμού της ύμφο Έκείνη.

Η άγάπη μου αΐζάνει κι' όλο αΐζάνει. της ζήσης μου όσο σόνεται τό λάδι, χωρίς από έμε θά ζή γυγαντωμένη.

Και πόν στερνά νά κοιμηθώ ένα βράδυ θά δοτηχτώ στού χωρισμού τό θρήνο. Μία άγάπη ζωντανή νεκρός θ' άρίνω.

ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΝΕΡΑ Τ' ΔΑ

Άπό τά βράχια άνάμεσα πετιέται ένα κεφάλι και βλέμματά ολόγυρα σιωπάζει φοβισμένα. Έγώ χορμαίνω: κίποι ενέι στο έρημο άερογιάλι. τό βλέπω σαν σέ όνειρο—με μάτια λιγωμένα.

Ένα κορμί παρθετικό, γυμνό άεροπροβάλλει κι' άπύσωνται ήδονικά σέ κίματα άφρισμένα. Ό ήλιος έκοιθούσε απροσπί: στα τόσα κάλλη. τά κάλλη τ' άπολλώνεται και τά φωτολουμένα.

Άνατριχιά: ή θάλασσα στο θείο άγγισιά τους, τά κίματα άπαλά με χάρη τ' άγκαλιάζουν κι' άχτίδες τά χαϊδεύουνε χρυσές στο πέρασμά τους.

Θεοτρελλός ό δύστηνος, δουτύνεται μέσ' στο κίμα... Τά μάτια της τά θεικά με τρώω με κιντάρουν και χάνεται στη θάλασσα... Ήταν Νεράδα!... Κρίμα!...

ΣΤΗΝ ΕΦΡΟΔΙΗ

Μία μέρα ήμιόλουστη, μία λαμπρή ήμέρα άπ' τόν άφο τό κίματος έπρόβαλε, θεά μου. έρρίγησες ήδονικά στα χάρδια του άέρα, κι' άνάλαφα ξεπλώθηρες στο άερογιάλι χάμου.

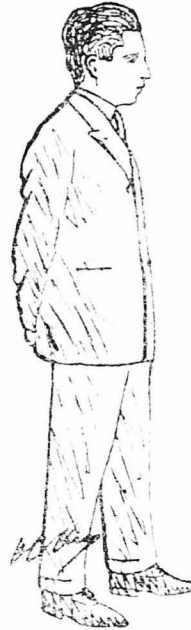
Τά κάλλη σου έξηλεψε κι' ό ήλιος άκόμα κι' άχτίδες έστειλε χρυσές νά παίξουνε μαζί σου. Τό βλέμμα έρριξες ενέι τ' άστραφτερό στο χώνη κι' ή ήδονή ενάρωσε τό ωρο τό κορμί σου.

Σ' ήδουπαθείς πέλαος, θεά μου, δουτηγμένη, τη λάμψη τών ματιών σου έσκόρπισες στη φύση, κι' αυτή κατασκυθώσε και μένει θαμτωμένη —θαρρείς πώ: κάθε όμορφιά τόν κόσμο θε νά σβύση.

Όπου περνάς κι' όπου σταθείς, τά γέλια σου σκροπίζεις κι' άκόμηπος ό πόθος μας, λαγγυει και φροντύνει, άπύσωνα τά δέλητρα, τις χάρες μας χαρίζεις κι' από τά θέρα σου αυτά κάθε κακό φτυρνέει.

(1914-15)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ό ποιητής Κ. Καρυώ- τάκης (Αυτοσχεδιασμός)

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΡΑ

Έινε καλή πεντάρα εκείνη που σέ κάνει νά κερδίσης ένα μάροκο.

Αύστριακή

Μία πεντάρα μοναχή στον κοιμητάρη κάνει κρότο πιο πολύ παρ' όταν έινε γεμάτος.

Όλλανδική

Κάλλιο μία πεντάρα στη στερηιά, παρά δεκα στον Ωκεανό.

Δανική

Φύλαγε τις πεντάρες σου κι' ή λίρες σου φυλάγονται μόνες τους.

Ό πιο καλός φίλος σου έινε ή πεντάρα που θρίσκεται μέσ' τό πουγγί σου.

Ιταλική

Ότι δέν σου χρειάζεται εν' άκριβό κι' άν άκόμα στοιχίζει μία πεντάρα.

Σκωτσέζικη

Όποιος έχει πεντάρες πολλές, έχει και φίλους του πολλούς.

Γερμανική

Η πεντάρα έινε σοφή. Η λίρα έινε τρελλή.

Αγγλική

Όταν παντρεύεις δυο πεντάρες, γρήγορα θά σου γεννήσουν και τρίτη.

Κινέζικη

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ό κακός χροσφελέτης ουτ' άρνιέται ουτε δίνει.

Εθραϊκή

Όποιος σπάει τά γυαλιλά πρέπει νά τά πληρώνη.

Γαλλική

Άν θές νά γίνη άσχημα ή δουλειά σου, πλήρωσε την προκαταβολικά.

Ιταλική

Όποιος πληρώνει τελευταίος, δέν πληρώνει δυο φορές.

Γερμανική

Όποιος νά πληρώση δέν μπορεί, άς έχει γλίκειά τη γλώσσα.

Αγγλική

Όποιος δέν πληρώνει με τό πουγγί του, πληρώνει με τήν ιετόλημή του.

Γερμανική

Όταν πληρώνεις τακτικά, δλοι θέλουνε νά σέ δανείσουν.

Κινέζικη

Μ' άδεια χέρια δέν γίνεται ή πληρωμή.

Κινέζικη

